

SLADKÝ ŽIVOT

Lynne Grahamová
Bude jeho
královnou?

LYNNE GRAHAMOVÁ

BUDE JEHO
KRÁLOVNOU?

PŘEKLAD

ZUZANA RATTUSOVÁ

Milá čtenářko,

„My to zvládneme...“

Tahle větička, kterou pronáší hrdina jednoho z šesti příběhů, které si tento měsíc můžete přečíst v knihách z edice Sladký život a Sladký život Duo, jako by k nim všem vytvářela jedno společné motto. Hrdinové, ať už jsou privilegovaní – miliardáři či královští princí –, nebo naopak životní outsideri, v jednom okamžiku jako by zabloudí. Sejdou z cesty, protože po svém boku nemají nikoho, kdo by jim pomohl ubírat se správným směrem. Ve většině příběhů jsou těmi, již zradí hlavní hrdiny, opustí je, neudělají pro ně to, co by udělat měli, jejich rodiče. Buď o své děti zájem ztratí – sobecky se starají jenom sami o sebe –, nebo tento zájem ani nikdy neměli. V některých příbězích to jsou prarodiče, sourozenci...

Společným motivem všech příběhů je i to, že záchranou se pro ně stanou „druhé poloviny jejich duší“ – partneři, které naleznou a kteří jim do života vnesou štěstí. A oni ho zase vnesou do života jim.

Jak říká jedna z postav jednoho z příběhů: „Když jsme spolu, nejde o dokonalost. Být šťastní je mnohem lepší cíl.“

S láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová

**BUDE JEHO
KRÁLOVNOU?**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Baby the Desert King Must Claim

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Zuzana Rattusová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Lynne Graham

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-698-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-699-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-700-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

I když ohromná jachta *Mahnúr* kotvila venku v zátoce, tyčila se v přístavu řeckého ostrova Kanos nad ostatními plavidly, včetně zdejšího trajektu. Ačkoli byla díky hladkým liniím dokonalá loď rychlá a elegantní, vyčnívala kvůli obřím rozměrům a řadě palub.

Její majitel, princ Raif Sultan bin Al-Rašíd, známý v obchodním světě spíš jako střediskový a stavební investor a miliardář Raif Sultan, přijímal ve skrytu kanceláře na horní palubě domluvený hovor svého královského otce. Co od něj může král Džafří z Kiristánu chtít, otec, který ho prakticky od narození ignoroval? Raif to zjistil jen pár vteřin po zahájení nepříjemného rozhovoru a nešlo o nic milého.

„*Podepsal jsi smlouvu na výstavbu města a letoviska na půdě Kiristánu,*“ syčel otec. „*Roztrháš ji a na takový nápad zapomeneš!*“

„Má podporu vlády,“ naježil se Raif.

„*Moji ne!*“ vykřikl starší muž. „*Já ve své zemi turisty nechci.*“

„To je mi opravdu líto,“ odvětil Raif upjatě. „Nový přístav a přepychové letovisko přinesou chudé oblasti spoustu pracovních míst. Při výstavbě zohlední veškerá doporučení ochranářů a resort bude mít na přírodu nejmenší možný vliv.“

„*Řekl jsem své. To by mělo stačit, abys změnil*

názor,“ přerušil ho starší muž dalším rozhořčeným výbuchem.

„Nemohu odstoupit z podepsané dohody, schválené vládou,“ reagoval Raif.

„*Jestli mne neposlechneš, už tě nebudu nazývat svým synem,*“ přerušil ho prudce král Džafří. „*Poslechnout mne je tvá prvořadá povinnost a já neposlušnost nestrpím!*“

Telefon v Kiristánu práskl a Raif se pomalu řádně nadechl, než dlouze potichu anglicky klel.

Jeho povinnost? *Jeho povinnost?* Je snad dítě, aby mu říkal, co má dělat a jak? A muž, kterého stěží zná? Muž, který se k němu nikdy nechoval jako otec? Muž, který mu ještě nikdy v životě sám nezavolal? Ani se s ním soukromě nesetkal?

Raif vyrostl bez dvou starších bratrů Hášíra a Wálida v Británii. Jeho bratři, dědic království a jeho náhradník, vyrůstali v Kiristánu odděleně od Raifa a jeho matky. Třetí syn se pro krále stal bezvýznamným doplňkem. Když byl Raif ještě nemluvně, dal jemu a bývalé manželce sbohem. Otec se k někdejší ženě i třetímu synovi otočil zády patrně z pocitu viny kvůli rozvodu a jeho škodlivým dopadům na duševní zdraví bývalé královny. Staršího muže totiž Raifův vývoj dál zajímal jen málo a zdálo se, že je syn kromě králových předvolání k účasti na občasných formálních akcích v rodné zemi pro otce přebytečný.

Když se Raif vzpamatoval ze šokujícího požadavku panovačného královského rodiče, cloumal jím čirý vztek. Sevřel štíhlé ruce v pěst. Vnímal, že zlost prolíná bolestí ze zavržení, což ho ještě víc rozhněvalo. V sedmadvaceti už nebyl dítě, zoufale toužící po otcově pozornosti. Měl by už dávno takovou slabost překonat. Přežil bez otcova uznání a naučil se ocenit vlastní úspěchy sám.

V jedenadvaceti si po roční povinné službě

v armádě Kiristánu uvědomil, že se musí postavit na vlastní nohy. Opustil vojenskou dráhu a zvolil návrat do světa obchodu. Ani tenhle krok otec neschvaloval. U třetího syna by dal přednost kariéře vojáka. Raif si jen připomenul, že se ani jeden z jeho starších bratrů nepokusil roční službu dokončit. Hášír ji opustil po menším poranění kotníku a Walíd se vymluvil na slabý žaludek, aby se armádě vyhnul úplně.

V nemilostivé náladě z kanceláře odešel. Sešel po palubních schůdcích, aby opustil jachtu. Potřeboval čerstvý vzduch a akci. Nastoupil do čekajícího rychlého motorového člunu a zamračil se, když za ním přispěchala ochranka. Chtěl být sám. Chtěl mít možnost volně křičet k nebi, kdyby potřeboval. K čemu zabezpečovací tým na ospalém řeckém ostrově, jehož jméno si stěží vybavoval? Nebyli zde žádní turisté ani paparazzi, nikdo vzbuzující obavy.

„Ale musíme vás držet v bezpečí, Vaše Výsosti,“ dotíral na něj s námitkou strážce ze zvláštní jednotky, na které trvala vláda Kiristánu, zatímco jeho soukromý bezpečnostní tým vyčkával.

„Chci se jenom projít,“ vydechl Raif napjatě.

„Nebezpečí číhá na nečekaných místech,“ pronesl Mohsin ustaraně.

„Sledujte mne z dálky,“ naléhal Raif unaveně.

Vstoupil na molo s vědomím, že je v obleku na vycházku nevhodně oděný. Pražilo na něj slunce, ale pro muže zvyklého na spalující pouštní horko to neznamenal žádnou problém.

Každé léto prožil v Kiristánu, kde v Rabalisse putoval pouští s nomádkým kmenem strýce. Jeho matka bývala před sňatkem s otcem a sjednocením obou zemí královnou Rabalissy. Šlo o velmi žádané spojení. Rabalissa byla malá a zaostalá a Kiristán rozlehlý a vydatně zásobený ropou. Bohužel oproti nadějím nedávno zesnulé matky získala Rabalissa svazkem

jen velmi málo a současná vláda se snažila nerovnováhu napravit. Jeho otec měl bohužel příliš zkostnatělé názory, aby přiznal, že chudoba a nespokojenost v oblasti vyvolává neklid.

Raif opustil přístav a vydal se ze vsi vyšlapanou stezkou podél pobřeží. Jen krátce zvažoval, jestli se kvůli radě nespojit s bratry, ale rychle se té myšlenky zbavil. Jak během let z dále viděl, starší bratři s otcem vždy souhlasili, ať jednal jakkoli nerozvážně. Ale i král musí přece chápat, že po podpisu nelze z právního smluvního vztahu odstoupit? Raif podrážděně vydechl a zrychlil chůzi pod stromy. Proudil jím pocit zmaru, protože si uvědomil, že se teď rozsáhlý rozvojový projekt může zadrhnout na každé překážce, kterou se mu otec rozhodne postavit do cesty.

Stežka ústila do malé kryté zátoky. Přešel písek, uvolnil si kravatu, stáhl ji a vložil do kapsy saka. Modrozelená voda vypadala tak lákavě a jemu bylo teplo. Samota byla uklidňující a on si s lítostí přiznal, že se mu často nedaří být sám. Už se mu nechtělo křičet k nebi, ale zchladil by se rád ve vodě.

Claire, ukrytá před sluncem ve stínu stromu, natáčela úchvatný pohled pro londýnskou přítelkyni Lottii. Když se v objektivu objevil muž v obleku, zmateně se zamračila, protože se sem nehodil. Nikdo se na ostrově takhle nestrojil kromě svatby a pohřbu. Když o tom ale přemýšlela, uvědomila si, že viděla do vesnického kostela přinášet květiny. Mohlo tedy jít o hosta.

Stáhl si sako, odložil ho na skalisko a potom si svlékal košili. Usoudila, že si jde zaplavat. Pozorovala, jak košili shodil a odhalil svalnaté zlaté tělo filmového superhrdiny. Claire byla v ten okamžik jako ochromená. Zírala soustředěně do telefonu. Byl opravdu vysoký, černovlasý a nesporně úžasně stavěný. Neviděla tak přitažlivého muže déle, než se

jí líbilo připustit. Většina ostrovanů byla středního věku nebo postarších.

Odkopl boty a ponožky a stáhl si úzce střižené kalhoty, takže odhalil boxerky, nikoli plavecké šortky. V tu chvíli se ovšem cítila poněkud nepatřičně. Usoudila, že pokud si svlékne i spodky, měla by s natáčením přestat a odvrátit pohled. On se ovšem bez váhání otočil, odkráčel do moře a dlouhýma silnýma chlupatýma nohama rozrážel příboj.

Byl zdatný plavec. Prorážel proudy blízko skalisek, což Claire zneklidnilo. S povzdechem přestala natáčet a poslala video Lottii pro radost. Kamarádka se alespoň zasměje.

„Jsi jediná, koho znám, kdo žije víc než půl roku v Řecku a ani si nenajde přítele,“ bědovala Lottie při jejich posledním hovoru. „Jsem matka, manželka a zaměstnanec na velice nudném místě. Potřebuju nějaké vzrušení.“

Claire si s lítostí pomyslela, že přítel je poslední, co potřebuje, ačkoli se od matčina úmrtí cítila osamělá a izolovaná. Uplynulých bouřlivých deset měsíců bylo obdobím chaosu a emocionálního zmatku, ale nakonec i jistou obnovou, přestože zůstala sama a smutná. Spoustu o sobě zjistila, ale vše o předcích, čemu kdy věřila, vylétlo do vzduchu. Obraz pravdy byl překvapivě jiný, jakmile kousky zapadly na místo. Všechno začalo, když po otcově smrti vyklízela jeho stůl...

„Omlouvám se. Neuvědomil jsem si, že tu někdo je,“ ozvalo se dosti zdvořilé zamumlání v angličtině.

Claire se probrala ze snění a vzhlédla. Zrudla, když spatřila muže, který jí zabloudil do záběru pláže. Stál jen kousek od ní a držel před sebou šaty v uzlíku. Zblízka byl nejpohlednější muž, jakého za celý život spatřila. Vzrušující, nesmírně přitažlivý, dokonalý. Jemné ebenové obočí se tyčilo nad skutečně úchvatnými, hluboko posazenými tmavě zlatými

očima, lemovanýma hustými černými řasami. Vytříbené rysy, lícní kosti jako ostří, klasický nos a široká plná ústa ji málem připravily o dech.

„Doufám, že jsem vás nevyrušil,“ dodal, když si ji upřeně prohlížel. Byla totiž neskutečně hezká. Dlouhé hedvábné vlasy barvy zlatavé kukuřice jí klouzaly okolo ramen a tváře s velkýma modrýma očima a trochou pih.

„Ne, ale mám díky vám skvělé video,“ pronesla se zářivým úsměvem. „Natáčela jsem zátoku. Nečekala jsem, že mi do záběru vejde muž a svlékne se.“

„Natočila jste mne... svlečeného?“ vydechl Raif šokovaně, protože si nemohl dovolit, aby taková věc kolovala po internetu. Přestože vyrostl v dost odlišném světě, pokoušel se ctít velmi konzervativní zvyky rodiny v Kiristánu.

„To není, jako byste byl nahý!“ prohlásila Claire nad jeho rozpaky a zrudla kvůli podezření, že provedla něco, co by neměla. „Tohle je veřejná pláž. Lidé se svlékají, aby šli plavat. Na tom nic není.“

„Musím vás požádat, abyste to laskavě vymazala.“

Claire ztuhla. Všimla si, jak zamračeně svírá šaty.

Vytáhla osušku, kterou si podkládala záda a podala mu ji.

„Tady. Můžete se během dohadování klidně obléknout.“

„Díky. Nemíním se s vámi hádat,“ opáčil Raif.

Přijal osušku, poodešel a obrátil se k ní zády, aby se otřel a oblékl. Byl dost obezřetný a jaksi plachý na člověka, který působil jako extrovert. Byl skálopevně sebejistý a sofistikovany, dokud se nedopustila chyby a nezmínila videonahrávku.

Claire, znepokojená zjevným protikladem, lehce potřásla hlavou, jako by to mohla shodit. Sledovala, jak se mu napínají dlouhé zlaté svaly na zádech a znovu jí zrudl obličej. Představoval cosi jako čokoládu,

když ona drží dietu. Měl jakési neodolatelné kouzlo, které zatím u žádného muže neviděla. Jeden pohled ho nemohl přerušit. Měla by se dívat tak dlouho, jak bude moci. Předpokládala, že jde o přitažlivost okamžiku. Tohle pro ni bylo cosi nového.

Přešel zpátky k ní, štíhlý, vysoký a zlatý, se stále vlhkými vlasy. Vypadal úžasně.

„Podívejte, nechte mne koupit váš telefon a nahradit ho, protože jsem vám způsobil potíže,“ navrhl klidně.

„Neblázněte kvůli něčemu tak bezvýznamnému,“ naléhala na něj Claire zděšeně, když z pěšiny nad nimi zazněly hlasy.

„Jste tu na dovolené?“ vyvídal.

„Ne. Nějakou dobu tu žiju, ale plánuju návrat do Británie.“

Ztichla, protože to nemohla udělat, dokud nenašetří dost na zpáteční let a dostatečnou částku na ubytování. Kvůli rozhodnutí zůstat v Řecku s umírající matkou zůstala prakticky na mizině, ale učiněné oběti nijak nelitovala.

Na pláž se s pokřikem a fotbalovým míčem vyhrnula hrstka místních dětí a jeden dospělý. Když jí společník vrátil zdráhavě osušku, Claire se na něj usmála.

Postavila se, sebrala knihu a zaváhala, než se rozhodla pro upřímnost.

„Nemá smysl tu nahrávku z mého telefonu mazat. Už jsem ji poslala kamarádce. Přirozeně ji požádám, aby ji nesdílela s nikým jiným a pochybuju, že to udělá. Obávám se, že je to to nejlepší, co můžu nabídnout... oh!“ vydechla, když ji míč trefil přímo do hrudníku.

Ztratila rovnováhu, ale téměř se jí podařilo narovnat. Pak upadla, když sklouzla po kamenech za sebou do písku a bolestivě si o drsný povrch odřela nohu.

Okamžitě se stala středem pozornosti. Takový zmatek Claire nesnášela. Dospělý přispěchal s omluvou a dotazem, jestli je v pořádku. Její mužský společník ji mlčky zdvihl z písku a výmluvně pohlédl na krev, tekoucí z odřeného kolena. Oslovil malého fotbalistu káravým tónem. Byl to syn domácí Claire, hodné dítě, a ona ho rychle ujišťovala, že nehody se stávají a že je v pořádku.

„Ale vy v pořádku *nejste*,“ prohlásil muž vedle ní.

„To přežiju!“ zasyčela na něj Claire, zastrašená jeho výškou. Měřila přesně pět stop a on ji o dobrou stopu převyšoval.

„Jste zraněná,“ pokračoval ustaraně.

Byla to pravda. Uhodila se do nohy a boku a oboje ji bolelo. Koleno ji šíleně štípalo, ale ona nehodlala předvádět odřeninu ani pohmoždění. Vzhledla k němu v jasném náznaku, aby ztichl.

„Stejně jdu domů,“ prohlásila jasně v naději, že okolní shluk přihlížejících ztratí zájem.

„Kde bydlíte?“

„Jen kousek na kopci. Kvůli stromům dům nemůžete vidět. Tahle zátoka je prakticky moje předzahradka,“ zavtipkovala a ušklíbla se, když přecházela pláž.

„Půjdu za vámi,“ nedal se.

„To není nutné.“

Nesouhlasně na ni pohlédl.

Páni, ty želvovinové oči prakticky mluví, pomyslela si omámeně, když se vydali strmou pěšinou k malému domku za stromy, kde žila celá léta její matka.

„Jste zvyklá fotit náhodné neznámé při svlékání?“

„Proč ze mne děláte nějakého zvrhlíka?“ vydechla Claire zděšeně. „Je to veřejná pláž. Pokud si tak ceníte soukromí, proč jste se tam svlékal?“

„Nepřemýšlel jsem o tom. Myslel jsem, že jsem

sám. Užíval jsem si ten pocit. Nezkoušel jsem z vás dělat zvrhlíka. Chci jednoduše pochopit, proč děláte něco tak podivného.“

„Zkrátka jste vešel do záběru a já vás uviděla. Dívala jsem se bez uvážení, co to dělám...“ nadechla se Claire roztřeseně, protože kopec strmě stoupal a cítila zahanbení.

„A já myslela... myslela jsem...“

„Co jste si myslela?“ přerušil ji netrpělivě, se znatelným napětím v obezřetném zhodnocení. „Že mne odněkud znáte?“

Claire se zarazila před nízkým domkem.

„Ne, proč bych měla? Říkala jsem si, že jste nádherný. Na tom není přece nic špatného?“

Raif sledoval její rudý obličej.

„Nádherný?“ zopakoval nevěřičně. „Muži nejsou nádherní.“

„Nebuďte sexista.“

Claire ztuhla ramena. Uvažovala, proč se kvůli tomu přiznání cítí trapně. Jenomže byl neoblomný, jako vlak, řítící se po trati. Když měl v dohledu cíl, nebylo možné ho zarazit.

„Takže tvrdíte, že šlo o touhu,“ shrnul to Raif s náhlým zábleskem uličnického úšklebku.

„Ne, to jsem rozhodně neřekla. Jen jsem vás pár vteřin obdivovala.“

„Když jsem si svlékal šaty. Kdybyste byla muž, jistě by vás za takový vpád do soukromí zavřeli,“ zavtipkoval Raif, který si začal užívat, což se mu ve společnosti žen dělo jen zřídkka. Nemohl myslet, že patří k paparazzi nebo tuší, kdo je. Nedostatek diskrétnosti a její neschopnost předstírat byly úžasné.

„Nešlo o *chtíč*,“ opakovala Claire důstojně. „Můžu obdivovat malbu bez potřeby ji vlastnit. Ale souhlasím, že ode mne nebylo soudné neuvážit váš pocit... ačkoli většina mužů, se kterými jsem se setkala, není

tak skromná. Obdiv by jim docela lichotil. Zdá se, že jste sám o sobě třída.“

„Vskutku,“ potvrdil s dalším úšklebkem, když se zastavil u venkovního stolku se židlemi. „A teď si sedněte. Máte lékárníčku? Vaše koleno vyžaduje pozornost.“

„Jak se jmenujete?“ zeptala se najednou, dost roztržitá díky jeho okouzujícímu pobavenému úsměvu.

„Raif...“ řekl. „Ačkoli to zní stejně jako anglické jméno Rafe, píše se jinak.“

„Já jsem Claire. Bylo to matčino oblíbené jméno. A ona je teď po smrti,“ prohlásila, strčila do dveří a zmizela uvnitř. „Chcete něco studeného k pití? Mám v lednici džbán limonády. Je opravdu osvěžující.“

„Přineste nejdříve lékárníčku.“

„Ne, nejprve musím varovat svou kamarádku,“ pronesla, když znovu přišla ke dveřím. Pohlédla na něj jiskřícíma modrýma očima, ve kterých tančila nezbednost jasná jako hvězdný prach. „Že nesmí za žádnou cenu ukázat to video nikomu jinému. Taky ji požádám, aby ho smazala.“

„A současně smažete svou vlastní nahrávku,“ pronesl Raif.

„Oh, musím?“ škádlila ho Claire, neschopná odolát pokušení. „Pokud jste objektem její vášně, neměla bych si video chtít uchovat a vychutnávat během osamělých temných nocí?“

Raif se nahlas rozesmál. Její pohotový jazyk a živost byly nezvykle přitažlivé. Nikdy nebyl sukničkář. Vlastně sám sebe vnímal jako dost zasmušilou, vážnou povahu a rozhodně neuměl flirtovat. Dospěl mnohem rychleji než vrstevníci, protože vyrostl s depresivní matkou se sebevražednými sklony a zkoušel snášet její promiskuitní styl života, který jí byl nakonec jedinou útěchou. Když Mahnúr zničil